

ПРИЧИНИ СКАСУВАННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ
ПОСТАНОВЛЕНИХ СУДДЯМИ МІСЦЕВИХ СУДІВ ІВАНО-
ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛАСТІ У ЦИВІЛЬНИХ СПРАВАХ
(за судовими рішеннями Івано-Франківського апеляційного
суду, які постановлені у січні 2023 року)

За період з 01 січня по 31 січня 2023 року судьями судової палати з розгляду цивільних справ розглянуто 90 судових рішень місцевих судів, з них задоволено апеляційну скаргу повністю або частково у 31 справі.

По суті апеляційних вимог переглянуто 75 цивільних справ. Результати перегляду наведено у таблиці.

За апеляційними скаргами	залишено без змін	рішень	31
		ухвал	13
	скасовано	рішень	21
		ухвал	7
	змінено	рішень	3
		ухвал	

Статистична довідка за результатами перегляду судових рішень судів першої інстанції (за судами)

Найменування суду	Перегляд рішень у цивільних справах			
	Розглянуто	у тому числі		
		залишено без змін	скасовано	змінено
Богородчанський районний суд	2	1	1	0
Болехівський міський суд	0	0	0	0
Верховинський районний суд	0	0	0	0
Галицький районний суд	4	4	0	0
Городенківський районний суд	4	2	2	0
Долинський районний суд	4	3	0	1
Івано-Франківський міський суд	16	9	5	2
Калуський міськрайонний суд	1	0	1	0
Коломийський міськрайонний суд	10	5	5	0
Косівський районний суд	1	0	1	0
Надвірнянський районний суд	2	2	0	0
Рогатинський районний суд	1	0	1	0
Рожнятівський районний суд	4	2	2	0
Снятинський районний суд	2	1	1	0
Тисменицький районний суд	3	1	2	0
Тлумацький районний суд	0	0	0	0
Яремчанський міський суд	1	1	0	0
УСЬОГО	55	31	21	3

Найменування суду	Перегляд ухвал у цивільних справах			
	Розглянуто	у тому числі		
		залишено без змін	скасовано	змінено
Богородчанський районний суд	1	1	0	0
Болехівський міський суд	0	0	0	0
Верховинський районний суд	0	0	0	0
Галицький районний суд	1	0	1	0
Городенківський районний суд	2	1	1	0
Долинський районний суд	1	0	1	0
Івано-Франківський міський суд	4	3	1	0
Калуський міськрайонний суд	1	1	0	0
Коломийський міськрайонний суд	0	0	0	0
Косівський районний суд	1	0	1	0
Надвірнянський районний суд	3	3	0	0
Рогатинський районний суд	0	0	0	0
Рожнятівський районний суд	1	1	0	0
Снятинський районний суд	1	0	1	0
Тисменицький районний суд	1	1	0	0
Тлумацький районний суд	2	1	1	0
Яремчанський міський суд	1	1	0	0
УСЬОГО	20	13	7	0

Скасовані рішення судів першої інстанції за категоріями:

Рішення суду першої інстанції	Усього скасовано	З них				Усього змінено
		із ухваленням нового рішення по суті позовних вимог	Закрито провадження у справі	Залишено позовну заяву без розгляду	Судове рішення визнане нечинним, із закриттям провадження у справі	
УСЬОГО СПРАВ УСІХ КАТЕГОРІЙ	22	18	1	2	1	3
Справи у спорах, що виникають із правочинів	6	6	0	0	0	1
Справи у спорах, що виникають із відносин спадкування	1	1	0	0	0	0

Справи у спорах про недоговірні зобов'язання	4	4	0	0	0	0
Справи у спорах, що виникають із житлових відносин	1	1	0	0	0	1
Справи у спорах, що виникають із сімейних відносин	2	2	0	0	0	1
Справи у спорах, що виникають із трудових правовідносин	1	1	0	0	0	0
Справи про звільнення майна з-під арешту	0	0	0	0	0	0
Справи у спорах, що виникають із земельних відносин	3	1	1	0	0	0
Справи у спорах, що виникають із застосуванням ЗУ «Про захист прав споживачів»	1	1	0	0	0	0
Справи окремого провадження	3	1	0	2	0	0

Скасовані ухвали судів першої інстанції за категоріями:

Ухвали суду першої інстанції	Кількість скасованих ухвал		
	Усього	у тому числі	
		направити справу для продовження розгляду до суду першої інстанції	із ухваленням нового рішення по суті позовних вимог
УСЬОГО	7	3	4
Про повернення заяви позивачеві (заявникові)	1	1	0
Про відмову у відкритті провадження у справі	2	2	0
Інші	4	0	4

Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Богородчанський районний суд
Категорія справи	Справи у спорах, що виникають з правочинів
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 344/1357/22 https://reestr.court.gov.ua/Review/108699157</p> <p>Колегія суддів погоджується із доводами апеляційної скарги щодо помилковості висновків суду першої інстанції в частині відмови у стягненні інфляційних втрат, виходячи з таких підстав.</p> <p>Нарахування інфляційних втрат на суму боргу відповідно до статті 625 ЦК України є мірою відповідальності боржника за прострочення грошового зобов'язання та виступає способом захисту майнового права та інтересу, який полягає у відшкодуванні матеріальних втрат кредитора від знецінення грошових коштів унаслідок інфляційних процесів.</p> <p>Відмовляючи у задоволенні вимоги про стягнення з відповідача на користь позивача інфляційних витрат, суд першої інстанції виходив із того, що грошове зобов'язання за договором про іпотечний кредит лютого 2008 року виражене в іноземній валюті (долар США), а тому відсутні підстави для стягнення таких витрат. Роблячи вказаний висновок, суд першої інстанції не врахував, що рішенням суду, яке набрало законної сили, звернуто стягнення на предмет іпотеки в рахунок погашення заборгованості, що була виражена у гривні. У подальшому, відповідач рішення суду не виконував, внаслідок чого кредитор отримав право на нарахування інфляційних втрат в порядку ст. 625 ЦК України. Тому колегія суддів погоджується із доводами апеляційної скарги щодо наявності підстав, для стягнення за період з грудня 2018 року по жовтень 2021 року інфляційних втрат у розмірі 42995,77 грн.</p> <p>Зазначене узгоджується із позицією Верховного Суду, викладеною у постанові від 19 травня 2022 року у справі № 127/17882/15-ц.</p> <p>При цьому, колегія суддів звертає увагу на помилковість застосування судом першої інстанції до спірних правовідносин висновків Верховного Суду, викладених у постанові від 03 березня 2021 року у справі № 130/2604/18, оскільки у зазначеній справі розглядався спір про стягнення заборгованості за кредитним договором у якому зобов'язання було визначено у гривнях із зазначенням еквіваленту в іноземній валюті, що вказує на неоднаковість фактичних обставин справ, які мають юридичне значення.</p> <p>За таких обставин, апеляційний суд вважає за необхідне частково задоволити апеляційну скаргу представника ТОВ, а оскаржуване рішення суду в частині відмови у стягненні інфляційних втрат скасувати та ухвалити у цій частині нове рішення, яким стягнути з відповідача на користь ТОВ 42995,77 грн інфляційних втрат.</p>

Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Калуський міськрайонний суд
Категорія справи	Справи у спорах, що виникають з правочинів
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 345/2429/22 https://reestr.court.gov.ua/Review/108616812</p> <p>Суд першої інстанції у даній справі ухвалив заочне рішення, відповідач будь-яких заперечень щодо заявленого позову не надавав, підписав анкету-заяву про приєднання до Умов та Правил надання банківських послуг у ПриватБанку, підписав Споживчий паспорт, заборгованість за кредитним договором не заперечував, натомість як убачається із виписки за договором активно користувався кредитними коштами, то у суду першої інстанції не було підстав для відмови у задоволенні позовних вимог банку про стягнення з відповідача заборгованості за простроченими відсотками, яка станом на 11.07.2022 року складала 6603,03 грн .</p> <p>За змістом статті 634 цього Кодексу договором приєднання є договір, умови якого встановлені однією із сторін у формулярах або інших стандартних формах, який може бути укладений лише шляхом приєднання другої сторони до запропонованого договору в цілому. Друга сторона не може запропонувати свої умови договору.</p> <p>У переважній більшості випадків застосування конструкції договору приєднання його умови розробляє підприємець (у цьому випадку АТ КБ "ПриватБанк").</p> <p>Оскільки умови договорів приєднання розробляються банком, тому повинні бути зрозумілі усім споживачам і доведені до їх відома, у зв'язку із чим банк має підтвердити, що на час укладення відповідного договору діяли саме ці умови, а не інші. Тому з огляду на зміст статей 633, 634 ЦК України можна вважати, що другий контрагент (споживач послуг банку) лише приєднується до тих умов, з якими він ознайомлений.</p> <p>За змістом частини другої статті 1056-1 ЦК України розмір процентів, тип процентної ставки (фіксована або змінювана) та порядок їх сплати за кредитним договором визначаються в договорі залежно від кредитного ризику, наданого забезпечення, попиту і пропозицій, які склалися на кредитному ринку, строку користування кредитом, розміру облікової ставки та інших факторів на дату укладення договору.</p> <p>Позивач, обґрунтовуючи право вимоги у цій частині, у тому числі їх розмірі порядок нарахування, крім самого розрахунку кредитної заборгованості, посилався на витяг з Тарифів банку та витяг з Умов та правил надання батьківських послуг в ПриватБанку, які розміщені на сайті: https://privatbank.ua, як невід'ємні частини спірного договору та підписану відповідачем заяву про приєднання до Умов та Правил надання послуг у якому зазначено</p>

	<p>тарифи банку щодо вартості оформлення банківських карток, зазначення пільгового періоду, плати за користування кредитним лімітом, права та обов'язки клієнта (позичальника) і банку, відповідальність сторін, зокрема пеня за несвоєчасне погашення кредиту та/або процентів, штраф за порушення строків платежів за будь-яким із грошових зобов'язань та їх розміри і порядок нарахування.</p> <p>Крім того, в матеріалах справи наявний підписаний відповідачем паспорт споживчого кредиту, в якому також визначені, у тому числі: пільговий період користування коштами, процентна ставка, права та обов'язки клієнта (позичальника) і банку, відповідальність сторін, зокрема штраф за порушення строків платежів за будь-яким із грошових зобов'язань та їх розміри і порядок нарахування.</p> <p>З виписки руху коштів за рахунком вбачається, що Р. отримав та використовував кредитні кошти, далі неодноразово порушував умови договору, бо не сплачував обов'язкові платежі у встановлені строки, що стало підставою для нарахування суми заборгованості за кредитним договором.</p> <p>Вказаних обставин суд першої інстанції не врахував та ухвалив рішення з порушенням норм матеріального права. А відтак, колегія суддів, відповідно до положень ст. 376 ЦПК України приходить до висновку, що рішення суду в оскаржуваній його частині підлягає скасуванню з постановлення нового рішення про стягнення з відповідача на користь банку заборгованості за прострочені відсотки за користування кредитними коштами в сумі 6603,03 грн .</p>
Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Косівський районний суд
Категорія справи	Справи у спорах, що виникають з правочинів
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 347/2140/21 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108817692</p> <p>Вирішуючи спір та ухвалюючи оскаржуване рішення про задоволення позову, суд першої інстанції виходив з того, що відповідач всупереч пункту 36.2 статті 36 Закону № 1961-IV здійснив лише часткову виплату страхового відшкодування, хоча цим Законом, який є спеціальним нормативно-правовим актом по відношенню до ЦК України, та який визначає порядок відшкодування шкоди, завданої смертю потерпілого, не передбачено виплату страхового відшкодування щомісячними платежами чи шляхом розтермінування його виплати.</p> <p>Однак, такий висновок суду є помилковим, оскільки положення ЦК України та Закону № 1961-IV в частині строків відшкодування шкоди, заподіяної смертю потерпілого, не суперечать одне одному, а тому відсутні підстави для висновку про існування розбіжностей між</p>

зазначеними нормами права та необхідністю подолання колізії між ними. Натомість має місце факт існування у Законі № 1961-IV відсилочної норми до положень ЦК України, а тому вказані нормативно-правові акти необхідно застосовувати у поєднанні.

Пунктом 27.2 статті 27 Закону № 1961-IV передбачено, що страховик (у випадках, передбачених статтею 41 цього Закону, - МТСБУ) здійснює відшкодування шкоди, заподіяної смертю потерпілого, на умовах, встановлених статтею 1200 ЦК України, кожній особі, яка має право на таке відшкодування, рівними частинами. Загальний розмір страхового відшкодування (регламентної виплати) утриманням одного померлого не може бути меншим, ніж 36 мінімальних заробітних плат у місячному розмірі, встановлених законом на день настання страхового випадку.

Зазначена норма права за способом викладення змісту є відсилочною, тобто містить посилання на іншу норму права, а саме на статтю 1200 ЦК України та може застосовуватися лише в поєднанні із цією нормою.

У системному зв'язку зі статтями 1200, 1202 ЦК України положення пункту 27.2 статті 27 та пункту 36.2 статті 36 Закону № 1961-IV щодо строків відшкодування шкоди, заподіяної смертю потерпілого, необхідно розуміти таким чином: страховик (у випадках, передбачених Законом, - МТСБУ) здійснює відшкодування шкоди, заподіяної смертю потерпілого, кожній особі, яка має право на таке відшкодування, рівними частинами шляхом виплати страхових сум щомісячними платежами; перший платіж здійснюється не пізніше ніж через 90 днів з дня отримання заяви про страхове відшкодування.

Пунктом 27.5 статті 27 Закону № 1961-IV передбачено, що відшкодування шкоди, пов'язаної із смертю потерпілого, може бути виплачено у вигляді одноразової виплати.

Вказаною нормою передбачено право страховика (у випадках, передбачених Законом, - МТСБУ), а не обов'язок відшкодувати шкоду, пов'язану зі смертю потерпілого, шляхом здійснення одноразової виплати.

Отже, для відступу від загального порядку (щомісячними платежами) відшкодування шкоди, заподіяної смертю потерпілого, використовуючи принципи, закладені у частині першій статті 1202 ЦК України, заявник повинен вказати на наявність підстав, з якими закон пов'язує можливість виплати відшкодування одноразовим платежем, а страховик, у свою чергу, надати оцінку цим обставинам та прийняти відповідне рішення.

У справі, яка переглядається, встановлено, що 04 серпня 2021 року ПрАТ «УТСК» затверджено страховий акт № 334-21 про виплату страхового відшкодування С. в розмірі 24 000,00 грн (моральна шкода у зв'язку зі смертю М.) та в період з 04 по 27 серпня 2021 року здійснено виплату

страхового відшкодування .

20 серпня 2021 року страховиком затверджено страховий акт № 334-3-21 про виплату страхового відшкодування С., як представнику неповнолітнього сина, в розмірі 24 000,00 грн (моральна шкода у зв'язку зі смертю С.) та 26 серпня 2021 року здійснено виплату страхового відшкодування.

Цього ж дня страховиком затверджено страховий акт № 334-2-21 про виплату страхового відшкодування С. в розмірі 26 710,00 грн (витрати на поховання та встановлення надгробного пам'ятника) та 27 серпня 2021 року здійснено виплату страхового відшкодування.

Також 20 серпня 2021 року ПрАТ «УТСК» затверджено страховий акт № 334-1-21 про виплату страхового відшкодування С., як представнику неповнолітнього сина, в розмірі 185 290,00 грн (за шкоду, заподіяну у зв'язку з втратою годувальника) та встановлено графік виплати страхового відшкодування з серпня 2021 року по 3 000,00 грн щомісячно, у серпні 2021 року – 15 000,00 грн. В період з 19 серпня 2021 року по 02 листопада 2021 року страховиком відповідно до страхового акту № 334-1-21 та затвердженого графіку виплати страхового відшкодування виплачено С. страхове відшкодування в розмірі 24 000,00 грн .

Виплати страхового відшкодування у зв'язку з втратою годувальника здійснювалися страховиком і в подальшому, що підтверджується наданими представником відповідача копіями платіжних доручень. В загальному за період з 19 серпня 2021 року по 04 січня 2023 року С., як представнику неповнолітнього сина С., виплачено 69 000 грн страхового відшкодування у зв'язку з втратою годувальника.

Такі дії та рішення страховика, на думку колегії суддів, не суперечать положенням чинного законодавства та узгоджуються в сукупності з приписами статті 27 Закону № 1961-IV та статтями 1200, 1202 ЦК України.

Як вбачається з матеріалів справи, звертаючись до страховика із заявою про виплату страхового відшкодування, позивачка не вказувала на наявність підстав, з якими закон пов'язує можливість виплати страхового відшкодування одноразовим платежем. Відтак, у страховика не було причин для відступу від загального порядку (щомісячними платежами) відшкодування шкоди, заподіяної смертю потерпілого. Не надано доказів існування таких обставин і суду.

Отже, права позивачки на отримання страхового відшкодування зі сторони відповідача не порушено, а тому підстави для задоволення позовної вимоги С., яка діє в своїх інтересах та в інтересах неповнолітнього сина, страхового відшкодування в розмірі 137 290,00 грн відсутні.

Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Івано-Франківський міський суд
Категорія справи	Справи у спорах про недоговірні зобов'язання
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 344/17441/21 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108837150</p> <p>Позивачі оскаржили судові рішення тільки в частині відмови у задоволенні вимог про відшкодування моральної шкоди, витрат на проведення експертизи оцінки вартості шкоди, витрат на правову допомогу. Тому в решті оскаржене рішення апеляційним судом не переглядається.</p> <p>Факт спричинення шкоди майну позивача Г. підтверджений обставинами справи, встановлений судом.</p> <p>З оскарженого рішення вбачається, що судом першої інстанції в цій частині зроблено висновки, які вочевидь не відповідають обставинам справи, тому рішення в частині відмови в задоволенні вимог про відшкодування моральної шкоди Г. підлягає скасуванню з ухваленням нового рішення.</p> <p>Вирішуючи вимоги про компенсацію моральної шкоди, апеляційний суд виходить з положень норм ст.ст.1167, 23 ЦК України, враховує вимоги розумності, справедливості, доцільності і закону, обставини справи, характер, тривалість і ступінь моральних страждань позивача, і у відповідності до вимог закону і обставин справи вважає можливим стягнути з відповідача на користь Г. у рахунок відшкодування моральної шкоди 5000 грн., задовольнивши позов частково.</p> <p>Судом першої інстанції не було роз'яснено позивачам наслідки ненадання письмового підтвердження оплати експертизи. Отже, є підстави для задоволення доводів апеляційної скарги, скасування оскарженого рішення в цій частині і стягненні на користь позивача Г. з відповідача суми витрат на проведення експертизи в розмірі 3000 грн..</p> <p>Як вбачається зі справи, умов процесуального закону для обґрунтування витрат на правничу допомогу стороною не дотримано, що позбавило суд можливості вирішити питання про компенсацію таких витрат позивачу. В задоволенні позову судом відмовлено, тому права на таку компенсацію він не має. Відтак, судом першої інстанції по суті правильно відмовлено у таких витратах, незважаючи на відсутність в рішенні мотивації суду, однак це могло б слугувати підставою для ухвалення додаткового рішення, а з відповідною заявою сторона не зверталася.</p> <p>Оскільки рішення по суті спору ухвалюється судом першої інстанції, а на стадії апеляційного провадження здійснюється лише перевірка законності й обґрунтованості рішення суду (стаття 367 ЦПК України), то заява про застосування позовної давності може бути розглянута, якщо вона подана під час розгляду справи в суді першої інстанції. В суді першої інстанції Служба автомобільних</p>

	<p>доріг в Івано-Франківській області була належним чином повідомлена про час та місце розгляду справи, мала можливість захистити свої права, відстоювати власну позицію у справі, але жодних заяв не подавала.</p> <p>Підсумовуючи викладене, колегія суддів прийшла до висновку, що апеляційна скарга позивачів підлягає частковому задоволенню, а рішення суду – скасуванню в частині відмови в задоволенні позовних вимог про відшкодування моральної шкоди, з ухваленням в цій частині нового рішення про часткове задоволення таких вимог в розмірі 5000 грн. У зв'язку з частковим задоволенням вимог про відшкодування моральної шкоди рішення підлягає зміні в частині стягнення судових витрат: з відповідача на користь позивача необхідно стягнути судовий збір в розмірі 1889 грн, які розраховані таким чином: 1814 грн стягнуто в першій інстанції + 75 грн судового збору за часткове відшкодування моральної шкоди (заявлено вимогу в розмірі 75000 грн, стягнуто 5000 грн, що складає 6,66% від позовних вимог; сплачено судового збору за такі вимоги 1125 грн (а.с.155), з яких 6,66% дорівнює 75 грн). Також підлягає стягненню з відповідача сума витрат на проведення експертизи 3000 грн. А в решті підстав для зміни або скасування рішення немає.</p>
<p>Суд, рішення якого змінено чи скасовано</p>	<p>Івано-Франківський міський суд</p>
<p>Категорія справи</p>	<p>Справи у спорах, що виникають із земельних відносин</p>
<p>Посилання на судові рішення та причини скасування</p>	<p>Справа № 344/7032/21 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108314237</p> <p>Звернувшись до суду з позовом у цій справі, Р. посилається на те, що внаслідок незаконних дій відповідачів сформовано та зареєстровано земельні ділянки, які належать І., чим порушено її право на отримання у власність земельної ділянки, на якій розміщено її житловий будинок.</p> <p>Відповідно до частини третьої статті 12, частин першої та шостої статті 81 ЦПК України кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених цим Кодексом.</p> <p>Колегією суддів встановлено, що згідно частини третьої статті 12, частин першої та шостої статті 81 ЦПК України Р. не подала суду доказів про те, що згідно частини першої статті 12 ЗК України їй передавалась із земельних ділянок комунальної власності у власність чи користування земельна ділянка, встановлювались межі цієї земельної ділянки в натурі для будівництва та обслуговування 57/100 частини житлового будинку під номером 6 «Б», відповідно</p>

до цього Кодексу.

Не підлягають задоволенню позовні вимоги Р. про скасування рішення Івано-Франківської міської ради від 19.06.2014 року «Про передачу у власність та надання в користування громадянам земельних ділянок та внесення змін до рішень» в частині пункту 5 Додатку № 4 «Список громадян, яким затверджуються проекти землеустрою щодо відведення земельних ділянок та передаються у власність для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель і споруд (присадибна ділянка)» до нього, яким Ф. надано у власність в порядку приватизації земельної ділянки по вул., 6 «Б»/1 в площі 0,568 га. Скасування в Державному земельному кадастрі відомостей про державну реєстрацію земельної ділянки кадастровий номер, загальною площею 0,0568 га за адресою: вул., 6 «Б»/1 в шляхом виключення даної земельної ділянки з відповідного кадастрового реєстру та скасування рішення Про державну реєстрацію прав та їх обтяжень, індексний номер 14381613 від 11.07.2014 року та реєстраційний запис про право власності №6303715 від 09.07.2014 року на земельну ділянку кадастровий номер, загальною площею 0,0568 га за адресою: вул., 6 «Б»/1 в м. Івано-Франківську, яка зареєстрована за Ф., оскільки Івано-Франківська міська рада передаючи Ф. земельну ділянку у власність діяла в межах повноважень встановлених статтею 12,155 ЗК України, статті 19 Конституції України не порушуючи при цьому прав чи законних інтересів позивачки.

Також не підлягають задоволенню позовні вимоги Р. на зазначених нею підставах щодо визнання права власності на земельну ділянку згідно витягу з Державного реєстру речових прав на нерухоме майно про реєстрацію права власності від 08.06.2018 земельна ділянка за кадастровим № площею 0,0507 для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських споруд (присадибна земельна ділянка) адреса: Івано-Франківська область, вулиця, земельна ділянка 6 «Б», яка зареєстрована за нею згідно відомостей з ДЗК, мирова угода, затверджена ухвалою суду: Справа №344/3994/-14-ц, виданий 26.01.2016, видавник: Колегія суддів судової палати в цивільних справах Апеляційного суду Івано-Франківської області, так як до повноважень ТзОВ «Альянс-Консалтинг ІФ» та суду не входить розпорядження землями територіальних громад, передача земельних ділянок комунальної власності у власність громадян та юридичних осіб відповідно до цього Кодексу та судові рішення за загальним правилом не є підставою виникнення права власності. Відповідно до ч. 5 ст. 11 ЦК цивільні права можуть виникати з рішення суду лише у випадках, встановлених актами цивільного законодавства.

Крім цього, особа, за якою зареєстроване право власності на нерухоме майно, є його володільцем. Проте заволодіння

	<p>таким майном шляхом державної реєстрації права власності ще не означає, що такий володілець набув право власності на це майно.</p> <p>Не підлягають задоволенню вимоги позовної заяви про те, що на приватизованій Ф. земельній ділянці частково розміщена належна їй господарська споруда – частина літньої кухні, оскільки схема розташування земельних ділянок сторін із відомостей державного земельного кадастру виготовлена за замовленням Р. з посиланням на земельну ділянку, яка їй у встановленому порядку не надавалась.</p> <p>Колегія суддів вважає, що рішення суду першої інстанції постановлено з неповним з'ясуванням обставин, які мають значення для справи, а також з допущенням порушення норм матеріального та процесуального права, тому підлягає скасуванню з ухваленням нового рішення про відмову Р. у задоволенні позову повністю.</p>
Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Рожнятівський районний суд
Категорія справи	Справи у спорах, що виникають із земельних відносин
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 350/1636/19 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108917379</p> <p>Відповідно до пункту 3 частини першої статті 255 Цивільного процесуального кодексу України суд своєю ухвалою закриває провадження у справі, якщо набрали законної сили рішення суду або ухвала суду про закриття провадження у справі, ухвалені або постановлені з приводу спору між тими самими сторонами, про той самий предмет і з тих самих підстав, або є судовий наказ, що набрав законної сили за тими самими вимогами.</p> <p>Закриття провадження у справі у цьому разі можливе за умови, що рішення, яке набрало законної сили, є тотожним позову, який розглядається, тобто збігаються сторони, предмет і підстави позовів.</p> <p>Позови вважаються тотожними, якщо в них одночасно збігаються сторони, підстави та предмет спору, тобто коли позови повністю збігаються за складом учасників цивільного процесу, матеріально-правовими вимогами та обставинами, що обґрунтовують звернення до суду.</p> <p>Нетотожність хоча б одного із цих чинників не перешкоджає повторному зверненню до суду заінтересованих осіб за вирішенням спору.</p> <p>Зважаючи на те, що підстави позову у вже розглянутій цивільній справі № 350/1272/17 та у цій справі є ідентичними, відповідачем по вимогам про скасування одних й тих самих державного акту та свідоцтва про право власності на земельні ділянки є І., апеляційний суд вважає, що рішення суду першої інстанції в цій частині необхідно</p>

	<p>скасувати та закрити провадження у справі за позовними вимогами В. про визнання незаконним та скасування державного акту серії ЯЖ № та визнання незаконним та скасування свідоцтва про право власності від 24 липня 2015 року.</p> <p>Вирішуючи питання щодо позовних вимог. В. про усунення перешкод в користуванні земельною ділянкою, апеляційний суд вважає, що вони задоволенню не підлягають, оскільки звертаючись до суду із такими вимогами, позивачка як на підставу їх задоволення посилалася на незаконність виданих І. вищевказаних державного акту та свідоцтва про право власності.</p> <p>Крім того, як вбачається з матеріалів справи (том 1 а.с. 25), спірний заїзд має проходити по території земельних ділянок обох сторін, проте належні та допустими докази визначення його розташування на місцевості межовими знаками відповідно до генерального плану забудови с. Ясень в матеріалах справи відсутні, що унеможливило задоволення цих позовних вимог шляхом зобов'язання відповідача демонтувати огорожу для розблокування цього заїзду.</p> <p>Доводи апеляційної скарги щодо відмови судом першої інстанції у задоволенні зустрічних позовних вимог є безпідставними, оскільки право власності на свою земельну ділянку площею 0,1236 га, кадастровий №, В. набула 13 липня 2017 року у період, коли була чинною постанова Львівського апеляційного адміністративного суду від 13 березня 2017 року, якою було відмовлено в задоволенні позову І. до Ясенської сільської ради Рожнятівського району, про визнання рішення недійсним.</p> <p>Суд першої інстанції вірно вважав, що рішенням сесії Ясенської сільської ради від 20 серпня 2017 року, яким В. затверджено проект землеустрою щодо відведення земельної ділянки площею 0,1236 га кадастровий № для будівництва та обслуговування житлового будинку і господарських споруд за вказаною адресою та передано цю земельну ділянку у власність, права та законні інтереси відповідача не порушені.</p>
Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Тисменицький районний суд
Категорія справи	Справи у спорах про недоговірні зобов'язання
Посилання на судові рішення та причини скасування	Справа № 352/929/21 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108683606 <p>Відмовляючи в задоволенні позову, суд виходив з положень ст.ст. 1187, 1188 ч.2 ЦК України, ст. 2, 22, 24, 25, 26-1, 36 п.36.3 Закону України «Про обов'язкове страхування цивільно-правової відповідальності власників наземних транспортних засобів», виходив з того, що оскільки ДТП, внаслідок якої позивачка отримала тілесні ушкодження середньої тяжкості, сталася за участю двох</p>

транспортних засобів, то обидва водії, незалежно від наявності вини кожного з них, є відповідальними за завдання шкоди позивачці та мають зобов'язання щодо її відшкодування. Позивачка не позбавлена права у межах, передбаченого п.37.1.4 ст.37 Закону трьохрічного строку з моменту ДТП звернутися із заявою про страхове відшкодування до страховика другого учасника ДТП Ф. За наведених обставин, суд дійшов висновку про недоведеність обставин, на які вона посилається як на підставу своїх вимог, що має наслідком відмови в позові.

З такими висновками апеляційний суд не погоджується з огляду на таке.

Водій автомобіля, у якому знаходилась позивачка, - хоч і став учасником ДТП, але його поведінка, як встановлено, не була протиправною. Тому не можна вважати, що він спільно зі страхувальником завдав позивачці шкоду. Підстава для його солідарної відповідальності зі страхувальником перед потерпілою незалежно від їхньої вини відсутня.

Таким чином, розмір страхового відшкодування на користь позивача повинен відшкодовуватись страховиком водія Ж., відповідальність якого була застрахована відповідачем, та без поділу розміру заподіяної шкоди на іншого страховика або страхувальника, в діях якого не встановлено жодних порушень.

У зв'язку з тимчасовою втратою працездатності потерпілим відшкодовуються не отримані доходи за підтверджений відповідним закладом охорони здоров'я час втрати працездатності.

Таким чином, наявні підстави для стягнення з відповідача на користь позивача недоплачене відшкодування витрат на лікування та недоплачене відшкодування тимчасової втрати працездатності.

Позивачем подано доказів на підтвердження витрат на лікування (розрахункових квитанцій) на суму 28503,37 грн.

Страховиком у відзиві на позов вказано, що позивачем підтверджені витрати на лікування на суму 19771,20 грн, відшкодування тимчасової втрати працездатності на суму 2970,54 грн.

Суд не приймає до уваги квитанцію як невідшкодовані витрати на лікування на суму 16500 грн (а.с.25-26), відповідно до якої Я. оплачена динамічна компресійна блокуюча пластина для верхніх кінцівок (вужька) UMR, титан (комплект), оскільки на цю суму шкода позивачу відшкодована винною особою.

Крім того, суд не приймає до уваги і квитанції, згідно яких позивач понесла витрати на придбання вологих серветок, дитячих підгузників (66,0 грн, 218 грн 339,40 грн), електрочайника (170,0 грн) , дитячого харчування (каші молочної, п»юре), пробірок (100 грн, 44,99 грн), пакетів, пелюшок, води мінеральної, биндажу, оскільки ці витрати не пов'язані із лікуванням позивачки.

	<p>Крім того, позивачем подано фіскальні чеки що витрат на лікарські засоби, такі як метрогіл (протимікробний засіб), ентерожерміна (пробіотик), муколван (засіб від кашлю) флактосид (аерозоль для лікування бронхиту), отривін (засіб від нежитю), спейсер (прилад для інгаляцій), фестал-нео (засіб для травлення). Однак позивачем не доведено, що саме ці лікарські засоби були їй призначені лікарем і їх лікування пов'язане з лікуванням перелом плечової кістки, який настав внаслідок необережних дій Я.</p> <p>Крім того, із копій двох фіскальних чеків на а.с.17, двох фіскальних чеків на а.с.23 та одного фіскального чека на а.с.24 взагалі неможливо встановити який товар був придбаний і на яку суму.</p> <p>Таким чином, суд погоджується із розрахунком відповідача, що позивач підтвердила загальний розмір шкоди, заподіяний їй на суму 19771,20 грн (витрати на лікування) та 2970,54 грн (тимчасова втрата працездатності).</p> <p>Враховуючи наведене, а також часткову сплату страховиком відшкодування в розмірі 50% підтверджених витрат, відповідач зобов'язаний сплатити на користь К. недоплачене відшкодування витрат на лікування в розмірі 9 875, 60 грн та недоплачене відшкодування тимчасової втрати працездатності в розмірі 1485, 27 грн, а всього 11360, 87 грн. В іншій частині у задоволенні позову слід відмовити.</p> <p>Отже, рішення суду першої інстанції підлягає скасуванню з ухваленням нового про задоволення позову частково.</p>
Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Городенківський районний суд
Категорія справи	Справи у спрах про недоговірні зобов'язання
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 342/512/22 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108726619</p> <p>Відмовляючи в задоволенні позовних вимог, суд першої інстанції виходив з того, що представником позивача не надано належних, достатніх та допустимих доказів на підтвердження позовних вимог, оскільки відмова представника споживача Г., яка допустила представників оператора системи на об'єкт (територію) споживача для проведення перевірки, підписувати акт не підтверджена відеозйомкою, що згідно Правил свідчить про його недійсність. А під час проведення експертного дослідження електролічильника щодо встановлення факту втручання відповідача в роботу приладу обліку у спірних правовідносинах, не залучалися представники Держспоживстандарту. Тому суд вважав такі докази належними, проте недопустимими доказами на підтвердження факту безоблікового використання електроенергії Г.</p>

Однак апеляційний суд не може погодитися з таким висновком з огляду на наступне.

Правовідносини з постачання фізичним особам електричної енергії регулюються статтею 714 ЦК України, законами України «Про електроенергетику», «Про ринок електричної енергії», Правилами роздрібного ринку електричної енергії, затвердженими постановою Національної комісії, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг від 14 березня 2018 року №312.

Судом апеляційної інстанції встановлено, що Акт про порушення №086250 від 03.11.2020 року складений згідно з формою, наведеною у додатку 9 до Правил, та відповідає вимогам пункту 8.2.5 зазначених

Наведене свідчить, що даний акт підписано представником споживача із зауваженнями, а тому в представників оператора системи не було обов'язку здійснювати відео фіксацію відмови Г. від його підпису, чого суд першої інстанції не врахував.

Крім того, апеляційний суд зазначає, що згідно п. 8.4.4 Правил факт пошкодження пломб та/або індикаторів, та/або засобів вимірювальної техніки, факт втручання споживача в роботу засобів вимірювальної техніки, крім випадків спрацювання індикаторів (фіксації індикаторами впливу фізичних полів), має бути підтверджений експертизою, проведеною спеціалізованою організацією (підприємством), яка має право на її проведення відповідно до законодавства.

Апеляційним судом також встановлено, що на виконання вимог Правил та Інструкції позивачем було вжито всіх необхідних заходів для збереження та захисту лічильника від зовнішнього втручання, в тому числі запобігання впливу магнітного поля, з моменту його вилучення до дня проведення експертизи шляхом упакування його в номерний сейф-пакет з індивідуальним номером №А00012287. А для захисту лічильника від впливу стороннього постійного магнітного поля під час вилучення у споживача та упаковки на його поверхні додатково встановлено 2 індикатори впливу магнітного поля із захисними голограмами №М13420066 та №М13420070, які не були спрацьовані на час проведення експертизи.

Із зазначеного вбачається, що вилучений у відповідача прилад обліку зберігався в належних умовах, його не могло бути піддано впливу зовнішнього постійного (змінного) магнітного або електричного поля, що не підтверджує позицію відповідача.

Таким чином порушення Правил зафіксоване в Акті про порушення №086250 від 03.11.2020 року та підтвержене висновком експертизи.

Отже, позивачем безспірно доведено порушення відповідачем Правил роздрібного ринку електричної енергії, положень законів України «Про

	<p>електроенергетику», «Про ринок електричної енергії», а тому він повинен нести відповідальність за споживання не облікованої електроенергії з визначенням боргу у відповідності до вказаних норм права.</p> <p>Таким чином з відповідача на користь позивача підлягає стягненню 1713 грн. 79 коп. заборгованості за спожиту необліковану електричну енергію, 352 грн. 98 коп. витрат за профілактичний ремонт однофазного електронного лічильника електроенергії, 220 грн. 00 коп. витрат за заміну однофазного електролічильника та 3294 грн. 91 коп. витрат за проведення криміналістичної експертизи приладу обліку, а всього - 5581 грн. 68 коп.</p> <p>За таких обставин апеляційну скаргу слід задовольнити, рішення Городенківського районного суду від 7 грудня 2022 року скасувати та ухвалити нове, яким позовні вимоги задовольнити.</p>
Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Івано-Франківський міський суд
Категорія справи	Справи у спорах, що виникають із відносин спадкування
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 344/20536/21 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108817734</p> <p>Відмовляючи у задоволенні позовних вимог, суд першої інстанції виходив з того, що позивачка не надала доказів неможливості спільного користування автомобілем та того, що припинення права відповідача на його частку не завдасть істотної шкоди його інтересам як співвласника та членам сім'ї останнього. Спадкова маса не складається лише із спірного транспортного засобу, а тому існують й інші варіанти перерозподілу часток сторін щодо спільної часткової власності, як на нерухоме майно так і на рухоме майно, пов'язані з припиненням права власності на частки відповідача щодо нерухомого майна та передачі йому у власність транспортного засобу. Крім того, позивачкою не обґрунтовано, яким чином порушено її право зі сторони відповідача на вільне володіння та користування автомобілем, доказів того, що вона має перешкоди оформленні права власності на автомобіль суду не надано.</p> <p>Проте з такими висновками суду погодитися не можна.</p> <p>Судом встановлено, що 09 грудня 2020 року помер чоловік позивачки та батько відповідача Є. після смерті якого відкрилася спадщина на належне йому майно, в тому числі й на спірний автомобіль.</p> <p>Правовідносини, що виникли у цій справі, стосуються припинення права власності на частку у спільному майні.</p> <p>У справі, яка переглядається, для припинення права на частку у спільному майні на підставі позову інших співвласників необхідно встановити наявність хоча б однієї з обставин, передбачених пунктами 1-3 частини першої</p>

	<p>статті 365 ЦК України, тобто чи є відповідна частка незначною і не може бути виділена в натурі, або річ неподільною, або спільне володіння і користування майном є неможливим, за умови, що таке припинення не завдасть істотної шкоди інтересам співвласника Є, та попереднього внесення позивачами вартості цієї частки на депозитний рахунок суду.</p> <p>Таким чином, оскільки автомобіль є неподільною річчю, частка відповідача у ньому є незначною і не може бути виділена в натурі, припинення права власності відповідача не завдасть його інтересам та членам його сім'ї, оскільки цей автомобіль не використовується ним для власних потреб та потреб своєї родини, апеляційний суд вважає, що існують передбачені законом підстави для застосування ст. 365 ЦК України, а відтак позовні вимоги в цій частині підлягають задоволенню.</p> <p>Відповідач Є., звернувшись до нотаріальної контори із заявою про прийняття спадщини, у силу норм ЦК України став власником 1/6 частини спірного автомобілю, а відсутність свідоцтва про право на спадщину на зазначений автомобіль зумовлює обмеження лише у праві розпорядження ним та не є підставою для відмови у задоволенні позову.</p> <p>Позовні вимоги в частині поділу спадщини задоволенню не підлягають, оскільки між спадкоємцями фактично відсутній спір щодо права на спадщину та на частку у спадковому майні.</p>
Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Коломийський міськрайонний суд
Категорія справи	Справи у спорах, що виникають із відносин спадкування
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 346/2231/20 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108314198</p> <p>Сторони у справі є батьками дітей І. та Б., що стверджується копіями свідоцтв про народження.</p> <p>Рішенням Коломийського міськрайонного суду Івано-Франківської області від 16 грудня 2016 року у справі №346/6210/16-ц стягнуто з Л. на користь М. аліменти на утримання їх малолітніх дітей у розмірі по 500 гривень на кожну дитину щомісячно до досягнення дітьми повноліття.</p> <p>Згідно копії довідки від 09.06.2020, виданої Коломийським закладом дошкільної освіти (ясла-садок) № 14 «Світанок», Б., 01.10.2013 року народження відвідував Коломийський заклад дошкільної освіти №14 «Світанок», старшу групу 05 «Веселка». Впродовж перебування дитини в дошкільному закладі його вихованням регулярно займалися батько Л. і бабуся В.</p> <p>Згідно копії довідки, виданої Коломийським ліцеєм № 2 від 03.06.2020, І. станом на 2020 рік навчалася в 4-А класі з</p>

2016 року і її навчанням та вихованням займалася бабуся В. та батько Л. Зазначено, що учениця проживає з батьком.

М. притягувалася до адміністративної відповідальності за неналежне виконання батьківських обов'язків і діти сторін проживають разом з батьком Л. та його матір'ю В..

Висновком органу опіки та піклування про визначення місця проживання дітей І. та Б., затвердженим рішенням виконавчого комітету Коломийської міської ради від 25.05.2021 року №142 встановлено, що умови для проживання, навчання та проведення дозвілля дітей є добрими. Орган опіки та піклування вважає за доцільне визначити місце проживання, з батьком Л.

За таких обставин, оцінивши наявні в матеріалах справи докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на їх всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні, належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємний зв'язок доказів у їх сукупності, колегія суддів дійшла висновку про наявність підстав для задоволення позовних вимог про визначення місця проживання неповнолітніх дітей з батьком, що відповідатиме найкращим інтересам дітей для їх гармонійного розвитку.

Також обґрунтованими на думку апеляційного суду є позовні вимоги про звільнення Л. від сплати аліментів на утримання неповнолітніх дітей.

Колегія суддів апеляційного суду зазначає, що оскільки неповнолітні діти проживають з батьком, який несе матеріальні витрати на їх утримання, тому така обставина є істотною та визначальною для висновку про визначення місця проживання дітей з батьком та звільнення його від сплати аліментів, визначених рішенням суду на користь відповідачки.

З матеріалів справи вбачається, що відповідачка про час та місце розгляду справи у встановленому ст. 128 ЦПК України порядку повідомлена не була, оскільки судові повістки їй чи її представнику не були вручені (а.с. 189, 211 т.1), що є порушенням вимог процесуального права і є обов'язковою підставою для скасування судового рішення.

Доводи апеляційної скарги представника М. щодо відсутності підстав для задоволення позовних вимог Л. спростовані зібраними у справі доказами. Нею не надано будь-яких даних щодо можливості проживання дітей з нею. Не міститься у матеріалах справи також доказів про понесені нею матеріальні витрати на утримання дітей, які тривалий час проживають з батьком, який займається їх повним утриманням та дбає про їх виховання і навчання.

З огляду на вищенаведене, апеляційний суд приходить до переконання, що постановлене у цій справі судове рішення підлягає скасуванню з ухваленням нового рішення про задоволення позову, яким позовні вимоги Л. задовольнити у повному обсязі.

Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Рогатинський районний суд
Категорія справи	Справи окремого провадження
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p data-bbox="651 286 1485 371">Справа № 349/1356/22 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108572801</p> <p data-bbox="651 416 1485 851">Ухвалюючи рішення про задоволення заяви представника К., суд першої інстанції виходив з того, що матеріалами справи підтверджено, що з 2016 року по день смерті Б. проживав однією сім'єю без реєстрації шлюбу з К.. Заперечення заінтересованих осіб проти заяви з посиланням на існування спору про право суд не взяв до уваги, оскільки вважав, що ними не вказано, який конкретно спір існує та може бути вирішений у даній справі між ними і заявницею, а предметом розгляду у цій справі є не оскарження правомірності дій заінтересованих осіб, а встановлення факту проживання з чоловіком однією сім'єю без реєстрації шлюбу.</p> <p data-bbox="651 855 1485 927">Однак апеляційний суд не може погодитися із такими висновками з огляду на наступне.</p> <p data-bbox="651 931 1485 1218">Визначальною обставиною під час розгляду заяви про встановлення певних фактів у порядку окремого провадження є те, що встановлення такого факту не пов'язане з наступним вирішенням спору про право цивільне. Під спором про право необхідно розуміти певний стан суб'єктивного права; спором є суть суперечності, конфлікт, протиборство сторін, спір поділяється на матеріальний і процесуальний.</p> <p data-bbox="651 1223 1485 2051">Справи про встановлення фактів, що мають юридичне значення, належать до юрисдикції суду за таких умов: факти, що підлягають встановленню, повинні мати юридичне значення, тобто від них мають залежати виникнення, зміна або припинення особистих чи майнових прав громадян. Для визначення юридичного характеру факту потрібно з'ясувати мету встановлення; встановлення факту не пов'язується з подальшим вирішенням спору про право. Якщо під час розгляду справи про встановлення факту заінтересованими особами буде заявлений спір про право або суд сам дійде висновку, що у цій справі встановлення факту пов'язане з необхідністю вирішення в судовому порядку спору про право, суд залишає заяву без розгляду і роз'яснює цим особам, що вони вправі подати позов на загальних підставах; заявник не має іншої можливості одержати чи відновити документ, який посвідчує факт, що має юридичне значення. Для цього заявник разом із заявою про встановлення факту подає докази на підтвердження того, що до її пред'явлення він звертався до відповідних організацій за одержанням документа, який посвідчував би такий факт, але йому в цьому було відмовлено із зазначенням причин відмови (відсутність архіву, відсутність запису в актах цивільного</p>

	<p>стану тощо); чинним законодавством не передбачено іншого позасудового порядку встановлення юридичних фактів.</p> <p>Як вбачається з матеріалів справи, метою звернення К.. із заявою про встановлення факту спільного проживання однією сім'єю як чоловіка та жінки (подружжя) без реєстрації шлюбу є встановлення в судовому порядку обставин, необхідних для отримання допомоги після смерті військовослужбовця, зокрема з метою наступного вирішення питання для призначення одноразової грошової допомоги у зв'язку із загибеллю військовослужбовця та нарахування заявнику пенсії у зв'язку з втратою годувальника; оформленням спадкових прав.</p> <p>Встановлено, що Івано-Франківський обласний територіальний центр комплектування та соціальної підтримки заперечує щодо призначення заявниці відповідних виплат, оскільки вона не відноситься до кола осіб, які відповідно до норм законодавства мають право на отримання таких виплат.</p> <p>Таким чином, при розгляді справи встановлено наявність спору про право, який повинен вирішуватись в порядку позовного провадження з використанням відповідних процесуальних інститутів позовного провадження, що зумовлює залишення заяви без розгляду.</p> <p>Таким чином рішення суду першої інстанції ухвалено без додержання норм процесуального права.</p>
Суд, рішення якого змінено чи скасовано	Снятинський районний суд
Категорія справи	Ухвала про відмову у відкритті провадження
Посилання на судові рішення та причини скасування	<p>Справа № 351/1774/22 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108637240</p> <p>Відмовляючи у відкритті провадження суд першої інстанції виходив з того, що спір носить публічно-правовий характер, оскільки стосується звільнення позивачки з публічної служби, а тому заявлений позов не підлягає розгляду в порядку цивільного судочинства та належить до предметної юрисдикції адміністративного суду.</p> <p>Проте, колегія суддів не погоджується з таким висновком місцевого суду з огляду на наступне.</p> <p>Критеріями відмежування справ цивільної юрисдикції від інших є, по-перше, наявність спору щодо захисту порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи інтересів у будь-яких правовідносинах, крім випадків, коли такий спір вирішується за правилами іншого судочинства, а по-друге, спеціальний суб'єктний склад цього спору, в якому однією зі сторін є, як правило, фізична особа.</p> <p>Отже, в порядку цивільного судочинства можуть розглядатися будь-які справи, у яких хоча б одна зі сторін є фізичною особою, якщо їх вирішення не віднесено до інших видів судочинства, а предметом позову є цивільні</p>

	<p>права, які, на думку позивача, є порушеними, оспореними чи невизнаними.</p> <p>За змістом посадової інструкції заступника начальника філії Державної установи «Центр пробації» в Івано-Франківській області заступник начальника філії призначається на посаду та звільняється з посади наказом директора Центру пробації за поданням начальника філії та з дотриманням вимог чинного законодавства. Отже, посада, на якій працювала Б., не відносилась до посад начальницького складу та до категорії посад державних службовців. Таким чином, діяльність її на посаді заступника начальника філії Державної установи «Центр пробації» в Івано-Франківській області не можна вважати проходженням публічної служби.</p> <p>Наявність у спірних правовідносинах сторони суб'єкта владних повноважень – Державної установи «Центр пробації», не змінює правову природу спірних правовідносин, та не робить спір публічно-правовим, оскільки в спірних правовідносинах відповідач не виконує відносно позивача функцій суб'єкта владних повноважень, а фактично є роботодавцем у трудових відносинах.</p> <p>За таких обставин, суд першої інстанції дійшов помилкового висновку про підсудність спору у в цій справі адміністративному суду та безпідставно відмовив у відкритті провадження у справі в порядку цивільного судочинства.</p>
<p>Суд, рішення якого змінено чи скасовано</p>	<p>Косівський районний суд</p>
<p>Категорія справи</p>	<p>Ухвала про повернення позовної заяви позивачеві</p>
<p>Посилання на судові рішення та причини скасування</p>	<p>Справа № 347/1711/22 https://reyestr.court.gov.ua/Review/108817732</p> <p>Постановляючи ухвалу про повернення позовної заяви, суд першої інстанції виходив з положень статті 153 ЦПК України, встановивши, що заяву про забезпечення позову подано без додержання вимог ст.151 цього Кодексу, повертає її заявнику. Враховуючи, що представником заявника не подано до заяви жодних доказів на підтвердження факту проживання позивача за адресою, вказаною у заяві, що з огляду на спосіб забезпечення позову має важливе значення для вирішення вказаної заяви по суті, дійшов висновку про повернення заяви заявнику.</p> <p>Проте погодитись з таким висновком суду не можна, оскільки суд дійшов його з порушенням норм процесуального права.</p> <p>Встановлено, що ухвалою Косівського районного суду Івано-Франківської області від 21 листопада 2022 року заяву про забезпечення позову повернуто заявнику разом з усіма доданими до неї документами (а.с.9-10).</p>

Відповідно до частини 1 ст.4,ч.1 статті 13 ЦПК України кожна особа має право в порядку, встановленому цим Кодексом, звернутися до суду за захистом своїх порушених, невизнаних або оспорюваних прав, свобод чи законних інтересів. Суд розглядає справи не інакше як за зверненням особи, поданим відповідно до цього Кодексу, в межах заявлених нею вимог і на підставі доказів, поданих учасниками справи або витребуваних судом у передбачених цим Кодексом випадках.

Як передбачено ч.10 ст. 153 ЦПК України, суд, встановивши, що заяву про забезпечення позову подано без додержання вимог статті 151 цього Кодексу, повертає її заявнику, про що постановляє ухвалу.

Відсутність доказів на підтвердження факту проживання за адресою позивача за адресою, вказаною у заяві, не є підставою для повернення заяви про забезпечення позову, оскільки ці питання суд першої інстанції з'ясовує у передбаченому ст. 153 ЦПК України порядку.

Так, за змістом норм ч.3,4 ст.153 ЦПК України суд, розглядаючи заяву про забезпечення позову, може викликати особу, яка подала заяву про забезпечення позову, для надання пояснень або додаткових доказів, що підтверджують необхідність забезпечення позову, або для з'ясування питань, пов'язаних із зустрічним забезпеченням.

Із змісту заяви про забезпечення позову встановлено, що в ній міститься достатньо інформації щодо предмета забезпечення, як того вимагає стаття 151 ЦПК України. Так, заявником обґрунтовано необхідність заходу забезпечення позову, а саме ним наведені мотиви та підстави забезпечення позову у такий спосіб, який він вважав необхідним, а тому питання щодо неповноти та переконливості інформації могло бути вирішене судом шляхом виклику заявника для надання пояснень або додаткових доказів, що підтверджують необхідність забезпечення позову.

Виходячи з наведеного колегія дійшла висновку, що суд першої інстанції формально підійшов до перевірки відповідності зазначеної заяви вимогам частини першої статті 151 ЦПК України, що не відповідає визначеній у ст. 2 ЦПК України меті цивільного судочинства та принципам верховенства права та пропорційності, ст.ст. 10, 11 цього ж Кодексу.

За таких обставин вказана заява про забезпечення позову підлягала вирішенню по суті без застосування наслідків, передбачених ч. 10 ст. 153 ЦПК України, оскільки заява не містить недоліків, при яких суд повинен її повернути заявнику.